

καπενταετίας συνταράξασα τὰς Ἀθήνας, ἡ πρώτη ὑπέροχος Ἑλληνὶς τραγωδός, περὶ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐπλήχθησαν στέφαγοι δόξης, ἐνεφανίσθη μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν καὶ ὅσοι τὴν ἐθαύμασαν καὶ ὅσοι μόνον ἐκ φήμης τὴν γυρίζουν θά σπεύσουν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, νὰ αἰσθανθοῦν μίαν πνοὴν τέχνης μὲ τὸ ἐξέχως τραγικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν τάλαντόν της. Ἡ κ. Παρλασκυπούλου ὑπῆρξεν

εὐτυχής, ὅτι συνεταιρίσθη μὲ τὸν μόνον ἐν Ἑλλάδι εἰδικὸν σκηνοθέτην κ. Οἰκονόμου. Εἰς τὸν θίασον ἀνήκουν καὶ οἱ κ. κ. Βεντούρας καὶ Δελενάρδος.

Εἰς τὴν Νεάπολιν ὁ θίασος «Ἀναγέννησις»: Ταβουλάρης, Λαζαρίδης καὶ Σταυρόπουλος οἱ παλαιμαχοὶ, τὸ ζεύγος Δαμάσκου, ὁ νέος, κωμικὸς Πιέσσας, ὁ Πιζόδρομος.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΤΟ SALON ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ τὴν δημοφιλίαν ὧν, ἐφέτος τὸ Salon παρουσιάζεται πολὺ πλουσιώτερον. Χεῖμαρρος χρωμάτων, πλήμυρα φωτός, ἀπρόσπελας οὐλῆσις! Γλυκεῖς τόνοι, πικροὶ στόνοι, ὅλαι αἱ χορδαὶ τοῦ ἀνθρωπίνου συναισθήματος ἀναπλάσσονται ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἀπεριόριστον φαντασίαν τῶν καλλιτεχνῶν ἥτις εἰς παμμεγέθους πίνακας ζητεῖ νὰ τρυπήσῃ τὴν ὁρμήν ὥς τὸ κολοσσαῖον ἔργον τοῦ Lappara «Le pîedestal» βάθρον ἐσχηματισμένον μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Πανθέου ὅπου ἴσταται ὁ κατὰ τῆς, ἀπὸ σώματα καὶ δὲς, ἐν ᾧ παρὰ τοὺς πόδας δλόκληρος ὁ κόσμος τῶν θυμάτων, διάφορα συμπλέγματα: χῆρες, ὁρφανά, γέροντες κτλ., ποταμοὶ δὲ αἵματος ρέουσι πανταχόθεν. Ἐξ ἄλλου ὁ Henri Martin θὰ ἐκρημνίσῃ τὸν τοῖχον διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ποιητικὸν του πίνακα «Cyperuscul» τὸν πλήρη γλυκείας μελαγχολίας μὲ τὸν γερωβοσκὸν ἐσθριγμένον εἰς τὴν γλίσσαν του, ρεμβώδη, κίπτοντα πρὸ τοῦ θεοῦ μεγαλείου τῆς φύσεως κατὰ τὸ ἡλιοβασιλευμα· σὸ πλάμι του κάθεται ὁ σκύλλος του, τ' ἀρνάκια ζητοῦν ἀκόμη τὸ τελευταῖον φυλλάρακι ὡς ἐπιδόρπιον τὸν βαρκούλες, εἰς τὸ φωτισόμενον ἀπὸ τὰς τελευτάς ἀναλαμπὰς πέλαγος, μὲ τεντωμένα τὰ πανάκια τοὺς ἐπιστρέφουν εἰς τὸ λιμάνι... Οἱ μεγάλοι πίνακες, Tryptiques, δηλ. εἰς τρία διηρημένοι, εἶνε ἀρκετοὶ: «les Trois-huit» τῆς Acs Ronde-nay, ἥτις μᾶς παρουσιάζει τὸν ἐργάτην εἰς τὴν ἐργασίαν, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, ὡς πατέρα, καὶ ἀναπαυόμενον, τὸ «Alma redemptoris» τοῦ Castaing, ὁ αἰοδὸς τοῦ Humbert, ἡ Ἀνδαλουσία τοῦ Ribéra κλπ.

Εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας παρατηρεῖται προσπάθεια προσγγίσεως πρὸς τὴν φύσιν, πρὸς τὰς σκῆας τοῦ συγχρόνου βίου, τὸ δὲ plein air κυριαρχεῖ τόσο ἐν portraits ὅσον καὶ εἰς σκηνάς: «la procession de la Vierge» τοῦ Guillaunet, «le premier bain» παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Annecy τοῦ Chabas, les «Oiseaux de mer» τῆς Me Demont Breton, «Cigarières» τοῦ Bergès, «le bain de Théodora» τοῦ Rochegrosse μὲ τοὺς πλουσίους χρωματισμοὺς του καὶ πολλὰ ἄλλα βραβευθέντα εἰς προηγουμένας ἐκθέσεις. Πολὺ ὀλίγοι συμβολισταί, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ὁ Joseph Bail μᾶς προσφέρει ἀληθῆ δασιν αἰσθησεως καὶ δράσεως εἰς τὸν θαυμάσιον πίνακά του «Coin de lingerie chez les Dames hospitalières». Τί τάξεις, τί ψυχικὴ γαλήνη εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κίνησιν τῶν λευκῶν καλογραιῶν καθὼς καὶ εἰς τὸν ἀπλούστατον θεομὸν φωτισμὸν! Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Salon. Ὁ J. P. Laurens μᾶς φέρει εἰς παρελθόνσαν ἐποχὴν τῆς Γαλλίας, ἐντὸς ἐσωτερικοῦ ὅπου γέρων πυργοδεσπότης ἀκροᾶται νεαρῆς γυναικὸς ἀνάγνωσιν πολὺ ἐνδιαφέρονσαν, τίς οἶδε ποίαν ὥρασαν σελίδα ἐποποιίας. Οἱ πλεῖστοι δμως τῶν grands maîtres, ἀφίροντες τὰς ἐξάρσεις εἰς τοὺς λοιπούς, ἐκθέτουσι προσωπογραφίας. Ὁ Fallières ἀπαθανάτιζεται διὰ τοῦ Bonnat, ὁ Schommer θριαμβεῖ μὲ τὸ καταπληκτικὴν ὁμοιότητος portrait

τοῦ ποιητοῦ Albert Mèral, ὃν μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐκπλήξεως συνάμα ἤκουσα εἰς τὸ ἀπουδαστήριον τοῦ διδασκάλου νὰ μοι ἀναφέρῃ περὶ τοῦ Παράσχου μας! Ὁ Buchet παρουσιάζει τὸν Tony Robert Fleury καὶ τὸν πατέρα του, πρότυπα εἰλικρινοῦς ἐκτελέσεως. Ὁ Flameng πλουσίαν εἰς ἀμφίσειν καὶ χρωματισμὸν εἰκόνα τῆς Mme M., ὁ P. A. Laurens τὸν γεροντοαστὴν de Bourgues, ὁ Renard τὴν χαρίεσσαν Παρισινήν του, οἱ Lenoir, δεσπ. Lerasseur, Maillart, Winter, Gorguet, Guay, P. Thomas, Lefèvre ἐπίσης ἐκθέτουσι προσωπογραφίας. Ἡ «douce pensée» τοῦ Tony-Robert-Fleury, «la veillée» τοῦ Adan, «après le bain» τοῦ Bréau-té, «le maître» τοῦ Deutens, «l'après midi d'un faune» τοῦ Farré, «la maison du proserit» τοῦ Fath, εἶνε πίνακες πλήρεις ζωῆς καὶ τέχνης. Ὁ Ράλλης ἐκθέτει εἰς τὴν ἰδικήν του σχολὴν τοὺς Ραββίνους.

Καὶ τώρα εἰς τὸν κήπον τῆς γλυπτικῆς! Ἐδῶ, μετὰ τὴν ἀνὰ τὰς ἀπεράντους αἰθούσας τῆς ζωγραφικῆς περιόδω, ἡ πρώτη ἐπιτυχία εἶνε τό... café restaurant! Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ ἀναπανθῶ ὀλίγον ἐπὶ τὸ θαλπερὸν φῶς τοῦ νελοσκεποῦς χώρου, τοῦ αὐτομάτως μεταβληθέντος εἰς κήπον πρὸς τοποθέτησιν τῶν γλυπτικῶν ἔργων ἐξ ὧν πολλὰ κολοσσοῖα. Μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας λευκὴ δόξη συγκρατούμεν ὑπὸ μακρῶν δαρνοποικίλων ταινιῶν, μετριάζει κανονικῶς τὸ φῶς: τὰ πουλιὰ τῆς ἀνοίξεως ἔμουν πρὸς τὸ ὥρατον ψάλλουσι καὶ εἰς τὸν φαιδρὸν αὐτὸν φθόγγον τὸ matinao τοῦ Félix Charpentier, ὥρατον γυναικεῖον γυμνόν, εἶνε δλόκληρον ποίημα....

Ἀλλὰ καὶ ἔδῳ ἐκ τῶν σκηπτύχων οἱ πλεῖστοι ἀναπαυόμενοι εἰς τὰς δάφνας τοῦ Louxembourgu μόλις θέτουν εἰς ἀβρότητα μίαν ἢ δύο προτομὰς: ὁ Puench προτομὴν κορασίδος καὶ τοῦ κ. Charles Roux, ὁ Marqueste τὸν Waldeck Rousseau καὶ τὴν προτομὴν τοῦ Camille Saint Saëns, ὁ Marquet «Ceux qui restent», ὁ Peynot τοὺς δύο ἀδελφοὺς, οἱ Verlet, Louis Noël, Lombard, Descat, Cordonnier, Bernstamm ἐπίσης προτομὰς, ὁ Boucher ἐκθέτει δύο θαυμάσια εἰς πτυχώσεις καὶ χάριν καὶ ἐκτέλει, κλασσικώτατα: «La pensée» τὸ μὲν, τὸ δὲ ἔτερον «La douleur», ὁ Dubois τὸ μνημεῖον τοῦ Bossuet, ὁ Labatut «Le levité emportant le corps de sa femme morte», ὁ Mercié τὸ «Waterloo» καὶ «Le départ du village» φυσικώτατα, ὁ Peyros ζωογλύπτῃ, ἐκθέτει τὸν Λέοντα καὶ Πάνθηρα. Καὶ τώρα ἡ θέσις δίδεται εἰς τοὺς ἰεωτέρους οἴτινες μὲ ἔξαρον καὶ τόλμην ζητοῦν νὰ ἐπιβληθοῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μὲ συμπλέγματα καὶ μνημεῖα καὶ πηγὰς, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπιβάλλονται αἰσθητικώτατα ὡς ὁ Bouchard πλήρης ἀτομικότητος, ἀνεπηρέαστος, εἰλικρινής, καθὼς φαίνεται εἰς τὸν «Γεωργόν» του. Ὁ Blondat ἐπίσης ἐκ νέου θαυμάζεται ὡς εἰς τὰς περσινὰς τὸν fontaines εἰς τὴν «Jeunesse», ἐν ᾧ ἡ κ. Girardet μᾶς δίδει ἕνα κομμάτι γεμᾶτο ζωῆν τὸ «village» καὶ ὁ Oisné μὲ τὸ «Tout au fleurs» ἀρδεύει πολὺ.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὄλων αὐτῶν τῶν ἔργων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ μὲν διερευνῶσι τὸ μυστήριον τῆς ἀρχαίας κλασικῆς γραμμῆς, τὰ δὲ διεισδύουν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Rodin διαμορφούμενους ὀρίζοντας, παρουσιάζεται καὶ ὁ νεαρὸς Ἕλλην Δημητριάδης μὲ τὸ Διλήμμα του ἐν διλήμματι διὰ τὸν προτιμῶντα δρόμον οὐ πρέπει νὰ γράξῃ ἐν τῷ κυκλώῳ καὶ τῷ ἀναβρασμῷ αὐτῷ. Ἐνδοξαίως ἡ ἐλπίσωμεν ὅτι θάπτεται ἡ βρόχιον θά ἐξέλθῃ τοῦ διλήμματός του διὰ φιλοτίμου σπουδῆς, καθόσον ὅλοι οἱ δρόμοι φέρουσιν εἰς τὸ αὐτὸ σημείον. Τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ χῶρος καὶ ὁ καιρὸς δὲν μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ οἷς ἀναφέρω περὶ τοῦ art décoratif ὅτι ἐφέτος κατέχει πολὺ ἐνδιαφέρονσαν θέσιν εἰς τὸ Salon.

ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ σύλλογος τῶν Διπλωματούχων τοῦ Ὁδείου ἔδωσε τὴν πέμπτην καὶ τελευταίαν δι' ἐφέτος συναυλίαν τιν. Ὁ σύλλογος διὰ τῆς σειρᾶς τῶν συναυλιῶν ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει πολλὴν ζωὴν καὶ ἐκλεκτὰ στοιχεῖα ὅτινα δύνανται ν' ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα ζωῆς μουσικῆς κινήσεως ἐν Ἀθήναις. Χάρis εἰς τὸν Σύλλογον τῶν Διπλωματούχων ἔσχον οἱ φιλόμουσοι μουσικᾶς ἀπολαύσεις, ἐδόθη εὐκαιρία ν' ἀναφανοῖν ἐκ τῆς μετριοφρονος οἰκῆς τάλαντα μουσικὰ ὅχι εὐκαταφρόνητα. Θὰ εἴνε μέγα κέρδος διὰ τὴν μουσικὴν ἀνάπτυξιν ἐὰν ὁ Σύλλογος ἐξακολουθήσῃ καὶ συστηματοποίησιν τὰς λαϊκὰς του συναυλίας, αἵτινες ἀποτελοῦν διὰ τοὺς πολλοὺς ἀληθῆ ἐντρόφῃσιν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συναυλίαν μετέσχον ἡ ἐρασιτέχνης κ. Μ. Νεγρεπόντε ἐκτελέσασα μετ' ἀφελείας καὶ εὐχερείας ἐπὶ τοῦ τετραγέροντος τὴν ροντάν εἰς fa maj τοῦ Μότσαρτ, ἔφαλλον αἱ δ. Μαρία Κωνσταντινίδου καὶ Γεννάδη ἔπαιξε δὲ ἐπὶ τοῦ κλειδοκρυμβάλου μὲ δύναμιν καὶ τέχνην τὸ Valse d' Amour τοῦ Moszkowski ἡ δεσπ. Μπερτζουάνη. Τῆς συναυλίας ἐκκυριάρχησεν ὁ κ. Χωροφᾶς μὲ τὸ τετράγερον του, τὸ ὁποῖον χειρίζεται μὲ πολλὴν ἑλευθερίαν καὶ πεποιθῆσιν. Εἰς τὴν Berceuse τοῦ Simon καὶ τὴν Danse Hongroise τοῦ Brahms ἀπέδειξεν εἰς τὰς ἀντιθέσεις τῶν τῶνον ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ καὶ λεπτοῦ καρυορίσματος μέχρι τοῦ ζωηροῦ καὶ ἀνυποτάκτου Οὐγγρικοῦ χοροῦ πολλὴν ἀντίληψιν καὶ αἰσθημα.

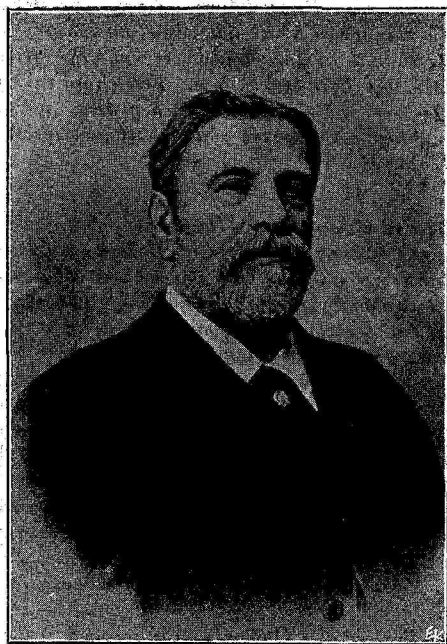
Εἰς τὸ Ὁδεῖον ἐνεφανίσθη ἐν ἰδίᾳ συναυλίᾳ ὁ κ. Ἰω. Διανέλλος ἐκτελέσας ἐπιτυχῶς συνθέσεις τοῦ Paganini τοῦ Vieu temps καὶ Beethoven. Εἰς τὴν συναυλίαν ἔλαβε μέρος καὶ ἡ δεσποινὶς Πλέσκα, ἥτις ἔφαλλεν πολὺ εὖ μορφα ἐν ὅσῳ ἀπὸ τὴν «Δακμὴ».

Τὸ ἐπελθὼν θέρος σημεῖοι τὴν λήξιν τῆς μουσικῆς κινήσεως. Ἡ αἴθουσα τοῦ Ὁδείου ὑπῆρξεν ἡ κυριώτερά φωλεά, ὅθεν οἱ τόνοι τοῦ μέλους ἐπετρούμισαν.

Ἡ ἀνασκόπησις τῆς γενομένης ἐργασίας εἶνε λίαν ἐνθαρρυντικῆ. Παρουσίασαν οἱ ὅλγοι ἀλλὰ φιλότιμοι ἐργάται τῆς μουσικῆς ἱκανὴν ἐργασίαν, δυναμένην εὖμενῶς νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πολλὰ ἀγαμένοι τις εἰς τὸ μέλλον. Τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ἀποδίδει ἥδη καρπὸς ἀξίους ἐκτιμήσεως αἱ δοκιμαστικαὶ συναυλίαι τὸ ἀπέδειξαν. Ἰδίως ὅπως μνείας εἶνε δίκαιον νὰ τύχῃ ἡ μοναδικὴ ὀρχήστρα τοῦ Ὁδείου, ἣν ἀτυχῶς κατ' ἀραιότητα διαλείμματα ἀπῆλθασμεν, ὥς καὶ αἱ séances (musique de chambre) τῶν καθηγητῶν Wrszenhoven καὶ Bustin-duy. Οἱ δύο δεινοὶ οὗτοι μουσικοδιδάσκαλοι μᾶς ἐχάρισαν στιγμὰς ὑπερόχον ἀπολαύσεως μὲ τὴν λεπτότητα τῆς τέχνης των. Ἰδίως ἡ τετάρτη séance ἡ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὸν Βετόβεν (op. 23, 47) ὑπῆρξεν ἀληγομόνητος.

ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΝΕΡ

Καὶ τὸ Ὁδεῖον Λόντεν δὲν ὑπελήφθη εἰς τὴν μετὰ ζήλου ἐργασίαν. Αἱ μουσικαὶ ἀσχολίαι τῆς Κυριακῆς ὑπῆρξαν τὸ κατόπτερον τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἡ δὲ «Ὁδοδείξις»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΡΡΩ

κατέδειξεν ὅτι χάρις εἰς τὸ Ὁδεῖον Λόντεν ἀπεκτήσαμεν καὶ χορὸν ὠδικῆς, τὸν μόνον ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, ἐν εἰδικαῖς συναυλίαις, ἐθανυμάσθη ἡ ἔξοχος φωνὴ τῆς κ. Φωκᾶ καὶ τὸ ἐμπνευσμένον τάλαντον τοῦ νεαροῦ καθηγητοῦ τοῦ τετραγέροντος κ. Tonny Schultze. Ὡς κατακλείς θὰ δοθῇ ἐν τῷ Ζαπτεῖρ ἡ «Δημιουργία» τοῦ Χάινδ μὲ ὑπέρφωνον τὴν κ. Φωκᾶ —τελεία δηλονότι ἀπόλαυσις.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ

Εἰς τὴν λήξαν μουσικὴν κίνησιν δίκαιος προσήκει ἔπαυσις καὶ εἰς τὴν «Ἀθηναϊκὴν Μανδολινάταν» ἡ ὁποία διὰ τῆς δοθείσης ἐν τῷ Β. θεάτρῳ συναυλίας καὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον μεταβάσεώς της ἀπέκτιτος θερμοτάτης συμπαθείας. Καρεῖς δὲν ἀνέμενε τοιαύτας ἐπιτυχίας, ὅστις εἶνε εὐκόλον νὰ ληομονηθῇ ἡ καλλιτεχνικωτάτη ἐκτέλεσις τοῦ Fideles Wien τοῦ Komzak καὶ τῆς «Ἑλληνικῆς-ραφωδίας» τοῦ κ. Λάβδα.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας περιερχόμενος τὴν Ἑλλάδα ὁ ἐπιφανὴς ἀρχαιολόγος καὶ ἰοβίος γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων κ. Γεώργιος Περρῶ. Ὁ κ. Περρῶ εἶνε ὁ προστάτης φίλος τῶν ἐν Παρισίοις σπουδαστῶν ἐν τῇ Ecole Normale Ἑλλήνων σπουδαστῶν.

Ἐν τῇ πόλει Ναντοῦ ἀπέθανεν εἰς βαθὺ γῆρας ὁ διάσημος ἑλληνιστὴς Γεώργιος Κουζὲν ἀρχαῖος ἐταῦρος τῆς γαλλικῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, καθηγητῆς τῆς φιλολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων, ἰδίως δὲ τῆς γραμματικῆς τῶν κλασσικῶν γλωσσῶν.

Εἰς τὴν εβδομαδιαίαν εἰκονογραφημένην ἐπιθεώρησιν La Semaine ἐδημοσιεύθη φιλολογικὴ σκιαγραφία τοῦ